

**‘Ο Ρότσιλδ ὁ πολίτς
κι’ ὁ κάλπης Φασουλῆς.**

Φ.— Ως εὐ παρέστης, πλούσιε, καὶ σ’ ἴην δίκην μας
πόλιν! . . .

σὲ ὑποδέγομαι κι’ ἐγὼ μὲ τὴν ψυχὴν μου ἔλθην.
Ἄρου ὁ Σγούτας, ὁ Συγγρός, Σκουλοῦδης καὶ λοιποὶ
προθύμως σ’ ἐπισκέψθησαν, ἔβρατε τολεπῆ,
ἤλθα κι’ ὁ πλούσιος ἐγὼ νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ
καὶ κλαῖον κι’ ἰδρυρόμενος ἐμπρὸς σὰς νὰ ρισθῶ,
κι’ ὡς Ἑλλήν καὶ ὡς ἄνθρωπος ἐξώλης καὶ πρῶλης
κι’ ὡς μόνος ἀντιμούτσουνος τῆς ἱπποσύνης ἔλθης
νὰ δεηθῶ μὲ δάκρυα τῆς Ἐξοχότητός σας,
ὅπου τιμὰς παντοῦ τῆς γῆς ἀπολαμβάνει τόσας,
ἐκ τῆς χρυσῆς τραπέζης τῆς δι’ ἐλεημοσύνην.
Ναί, μυριόπλουτε Ροτσιλδ, ἐξακουσμένε Κροτσε,
ἐκ βουλιμίας φοβερῆς τοὺς ἀδελφούς σου ρῖσαι,
καὶ σκόρπα τὰ ἐλεῖ σου ὡς ἄνθρωπος Φιλέλλην
εἰς ἅλην τὴν λιμώττουσαν τῶν ἱπποτῶν ἀγέλην.
Μὴ λησμονῆς, κλεινὲ Ροτσιλδ καὶ πρώτη μαλαγάνα,
πὼς ὁ Θεὸς σ’ ἴην ἐρημον σὰς ἔβραφε μὲ μάνα,
ὅτι σταυρὸν ἐγάραιε ὁ πάλοι Μωυσῆς
καὶ τὴν μεγάλην Ἐρυθρᾶν διέδηξε καὶ σεῖς,
χωρὶς καθόλου νὰ βραχῆ οὐδ’ ὁ ἀστράγαλός σας,
ὡς τὴν ἐγώρισε τὴν ράβδον τοῦ ἀπώσας.
Καὶ ἤλθατε σ’ ἴην Χαναάν, ἐπαγγελίας γῆν,
κι’ ἄρθροι ἐσυρρεῦσατε εἰς τὴν συναγωγὴν
μὲ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἐλιᾶδ, Δαθᾶν καὶ Ἀβειρών,
ποῦ δὲν ἐγίνευαν πολὺ τὸν μέγαν Ἄαρῶν.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα, ὦ Ροτσιλδ, ἔλιγον συλλογίσου
καὶ ἀνοίξει τὰ χέρια σου καὶ λύσει τὸ πουργί σου,
κι’ ἐμεῖς θὰ σὲ κηρύξωμεν σωτήρα μας κλεινόν,
πολίτην δὲ περιφανῆ τοῦ ἤμου Ἀθηναῶν,
κι’ σκέψου πὼς ἡ δόξ’ ἀούτ’, χαχάμη καὶ τσιφούτ’,
ἄξιζε περισσότερον ἀπ’ ἅλα σου τὰ πλούτη.

**(‘Ο Ρότσιλδ δὲδὸ πεντόβραγκα ἑστὸν Φασουλῆ
(πετᾶ).)**

Φ.— Παρακαλῶ σε, πλούσιε, μὴν κἀνης χωρατὰ.
Δεῖτε τὸ πῶς καὶ πρὸς ἡμᾶς τῆς λίρας τῆς χρυσῆς,
καὶ σκέψου πὼς ὠμίλησεν ὁ θεὸς Μωυσῆς
πρὸς τὸν Ὁδᾶδ τοῦ Ραγουήλ τὸν καὶ Μαριαντίτην,
ἐπίσημον καὶ πλούσιον τῆς Χαναάν πολίτην.
« Ἐθλό, τοῦ εἶπε, μεθ’ ἡμῶν, μὴ μᾶς ἐγκαταλίπης,
» ἐγὼν μαζὶ μας κοινοῦς καὶ τῆς χαρῆς καὶ λύπης,
» κι’ ἂν τύχωμεν ἐκ μέρους σου γενναίας συνδρομῆς
» θὰ σοὶ τὴν ἀποδώσωμεν διπλάσια κι’ ἐμεῖς. »

**(‘Ο Ρότσιλδ τρία διβόραγκα ἑστὸν Φασουλῆ
(πετᾶ).)**

Φ. Παρακαλῶ σε, πλούσιε, μὴν κἀνης χωρατὰ.
Ἄκου πὼς κλαίει ὁ πεινῶν τῶν ὑπαλλήλων κλάδος,

ἰδὲ τριγυρὸν πάσοντας τοὺς Λέρδους τῆς Ἑλλάδος.
Αὐτοὶ ποῦ εἶχαν σὺμβῆλον καὶ κόμμα τὴν Ἑλθὰ
μὲ τοῦδλο ἐξύνου σήμερα τὴν ἀδεία των κοιλιά,
κι’ ἐγάσσε τὸ πάχος των καὶ ἔλο των τὸ ζῆγκι
καὶ τὸ Κορόνι τὸ μακρὸ τὸν τράχηλόν των σφίγγει.
Μὰ τὸ ὁ μυριόπλουτος καὶ κραταιὸς χαχάμης
εὐδέκχησε τοὺς δυστυχτεῖς παυθέντας νὰ συνδρομῆς
ὡς νὰ φροντίσωσιν τῆς Ἑλθῆς οἱ μακαριμένοι κλάδοι
καὶ τὸ ἄσκι των τὰδεῖαν γεμίη ἀπὸ λάδι.
Σὺ καὶ θηρία εἰμπορεῖς ἀκόμη νὰ δαμάσης
καὶ εἰς ταῦτὰ τοῦ καθενὸς κασιδῆ νὰ κρεμάσης
τὰ τῆς Ρεβέκκας ψέλλια κι’ ἐκεῖνα τὰ ἐνώτια
καὶ νὰ φορτώσης ἐκ λιρῶν κατὰφορτα κιώτια
» στοῦ Ἐλιέζερ τοῦ γνωστοῦ τὰς δώδεκα καμήλους
καὶ νὰ μᾶς κἀμης ἔλους μας ἕμογενεῖς στωμιούλους.
Ἐσὺ ἐπάνω στερλιῶν περπατεῖς καὶ τρέχεις,
μῆδὲ γυναικα καὶ παιδιὰ, μῆδὲ σκυλιὰ δὲν ἔχεις,
μῆδὲ ποτὶ σ’ ἐπατεῖλει ἀνέπιςτος λιμὸς,
καθὼς δὲ μέλι γίνεται τοῦ ἄνθους ὁ χυμὸς,
ὅπου ἀπλήστως μέλισσα ἐβύζαζε χρυσῆ,
ἔτσι, πανέκλαμπρε Ροτσιλδ, ἐ, τι κι’ ἂν φᾶς καὶ σύ,
ἢ κρέας, ἢ σπληνάντερο, ἢ καὶ ἀτζεμ πιλάρι,
μὲς ἑστάντερο ποῦ γίνεται ἀσῆμι καὶ χρυσάφι,
καὶ τρεῖς φοραὲς μακάριος ἔποιος ἔβραθῃ κοντὰ σου
καθ’ ἣν στιγμὴν τὰνθρώπινα τελεῖς καθήκοντά σου.

**(‘Ο Ρότσιλδ ἓνα διβόραχο ἑστὸν Φασουλῆ τι
(νάει).)**

Φ.— Ὅποιος ποιεῖ, βαθύπλουτε, γαιδουρινὰ φωνάζει.
Δώσε καμπόσα πλούτη σου καὶ εἰς τὸν Καραπάνο
νὰ σβύσουν τὰ ἐλλείμματα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι’ ἔτσι νὰ παύσῃ ὁ σοφὸς νυγχιμερὸν νὰ σκούζη
πὼς τὸ Κουβέρνο ἐγίνε κατὰστιχι μουφλούζι.
Ἐξώφλησε τὰ δάνεια τοῦ ἤμου καὶ τοῦ κράτους,
ἢ κτίσε μας τουλάχιστον καμπόσους ἀποπάτους,
ἢ μόνος σου συμπλήρωσε τὸ δάνειον τοῦ Σγούτα,
ἢ κᾶν τῆς Βαθεῆς τῆς γνωστῆς καθήριε τὴν Βουτὰ,
ἢ δύο ὄρθμους στρώσε μας μὲ μάρμαρα Πεντέλης,
ἢ τέλος πάντων δώσε μας καὶ δώσε ἑ, τι θέλεις.
Ἐμεῖς περνοῦμε μὴ χαρὰ μὲ τὸν Ἰσραηλίτας,
καὶ τούτους Συνταγματικούς τοὺς θέλομεν πολιτάς,
κι’ ἐκτός τοῦ ὅτι ἄλλοτε μετὰ βοῆς καὶ θρήνου
τὸ καλυμμαῦχι τὸ σπετὸν τοῦ σεβαστοῦ Ραββίνου
παρὰ τινος χριστιανοῦ ἀνηλεῶς ἐδᾶρη
κι’ ὁ τῶν Ἑβραίων μαχαλᾶς σκηθῆκ’ ἐστὸ ποδᾶρι,
κι’ ἐκτός τοῦ ὅτι κάποτε τραχέως κι’ ἐποδούνης
γράφου καμπόσοι κατ’ αὐτῶν καὶ ὁ παππᾶ-Μαρτίνος,
καθ’ ἔλα τὰλλα εἰμποροῦν νὰ κἀμου πᾶσαν πρᾶξιν
καὶ ἔλοι κοντὰ σερᾶν Μελχισεδὲκ καὶ τᾶξιν,
κι’ ἰδιαίτερος τοὺς τιμοῦν πολιταὶ καὶ παππάδες,
καὶ εἰς τοὺς ὁρμούςς γβαλικά πούλουσι καὶ μαστραπάδες.

Ὁ Φασουλῆς κατῆφοροῦμέ τὴν Καμήλα πέρνει
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος τὸ Καρναβάλι φέρνει.

καὶ μόνον μάγκες ἀεργοί, ποὺ τρέχουν δίχως ἔννοια,
φονιάζουν στῶν τσιφουτήδων πῶς κρύβονται τὰ γένηα.
Δι' ἐλ' αὐτὰ εὐγνωμονῶν τὴν τσιφουτιά ν' ἀφήσετε
κι' ἐν μυριοστημέριον τῶν θησαυρῶν σας γύσετε,
χωρὶς στάς παρακλήσεις μου τὰς τόσας νὰ κωραίνετε,
διότι εὐκολώτερον, βαθύπλουτε, μοῦ φαίνεται
τὸ νὰ περάσῃ κάμηλος τρυμαλιᾶν βελόνῃ·
παρὰ νὰ δῆ Παράδεισον ὁ Ἐξηταβελόνης.

(Ὁ Ρότσιλδ ἐν μονόφραγκον ἑστὸν Φασουλῆ
[πετῆ].)

Φ.—Παρακαλῶ σε, πλούσιε, μὴ κάνης χωρατά.
Βεβαίως εἶναι ἄπειρος, Ροτσιλδ, ὁ θησαυρός σου,
ἐποὺ σὰν μύτγα φαίνεται καὶ ὁ Συγγρός ἐμπρός σου,
ἀλλ' ἂν ἀπὸ τοῦ πλούτου σου τὸ ὕψος, Κολοσσέ,
οὐτ' ἓνα κἄν μηδενικὸν δὲν εἶμαι διὰ σέ,
ἐμὸς κι' ἐγὼ τὸ ἔντομον, ὁ τενεκῆς, ὁ γύφος,

έκει από τῆς φώρας μου σὲ θεωρῶ τὸ ὄψος,
καὶ 'στὸν δίκόν σου Πακτωλὸν δὲν στρέφω ν' ἀνετίσω
καὶ μόλις καταδέχομαι νὰ σὲ περιφρονήσω.
Μικρὸς μὲν εἶμαι, πλὴν Σαμφὼν μὲ ὄνου σιαγόνα,
μὲ τὴν σφενδόνην κ' ὁ Δαυὶδ κατῆλθε 'στὸν ἀγῶνα,
ἀλλ' ἔστειλε τὸν Γολιάθ τὸν γίγαντα 'στὸν Ἄδην
κ' οἱ Φιλισταῖοι ἔρυσαν ἐμπρός του προτροπάδην.

(Ὁ Ρόδοῦλδ εἰς τὸν Φαδουλῆ μισθὸν δραχμῶν
(πετῆ.)

Φ. — Μὴ μὲ θυμῶνης, πλούσιε, μὲ τέτοια χωρατὰ.
Γιὰ σένα τὸ κεφάλαιον κ' ὁ θηριώδης τόκος,
ἡ νάρδος, τὸ κιννάμωμον, ὁ κάλαμος, ὁ κρόκος,
καὶ ἀμπέλωνες Ἐγγαδὶ καὶ θρέμματα ποικίλα,
ἀλλὰ καὶ σμύρνα τοῦ Ἀλῶθ καὶ τοῦ Λιδάνου ξύλα,
καὶ ὅσα μύρα πλούσια κ' ἀρώματ' ἀκριδὰ
'στὸν Σαλομῶντα ἔβερν ἡ Βασιλεὺς Σαδὰ.
'Ἀλλὰ γιὰ μένα τὸν σαχλὸν, γιὰ μένα τὸν σαλιάρη,
ἡ λογοδιάρροια μοναχὰ κ' ἕνα γερὸ στηλιάρη,
καὶ τοῦτο δὲ ὡς σήμερα τὴν ὥρα μου σκοτόνω
καὶ εἶναι μόνη μου χαρὰ νὰ σὰς ξυλοφορτώνω.

(Ἐξω φρενῶν ὁ Φασουλῆς τὸν Ἰουδαῖον δέρνει
καὶ ψάγγει κάθε τσέπη του καὶ τὸ πουγγι τοῦ πέρνει,
ἀλλ' ἄδειο γιὰ τὴν τύχη του εὐρέθη καὶ αὐτὸ
καὶ πάλι δίχως κάλπικο ἐγύρισε λεπτῶ.)

Ὁ Διμάρχος τῶν Ἀθηνῶν
εἰς τὸ φιλόμουσον κοινόν.

'Ἡμέρα νέας δόξης 'στὸ ἔθνος ἀνατέλλει,
μεγάλια Κομπάτα φυτρῶνουν μασκαράδων,
παντοῦ τὸ Καρναβάλι χαρὰν προαναγγέλλει
καὶ ἀφθονὸν τὴν χύσιν βραβείων καὶ παραδῶν.
Εὐρύτατον ἀνοίγει πρὸς δόλους σας τὸ στάδιον
κ' ὁ Διμάρχος Φιλάμων, τὸ ἱερὸν Παλλάδιον.

Θέλω νὰ κάμω κάτι κ' ἐπὶ τοῦ Δελφικῶν,
ἀν καὶ αὐτοῦ τὸ κῶμμα μ' ἐνίγαγε εἰς δικινν,
ἀν καὶ αὐτὸς ἔχθρος μου ἀμειλίχως ἐφάνη
κ' ἐνέσπειρε τὸν τρομόν, κ' ἐνέσπειρε τὴν φρικίν.
'Ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ σπουδαῖον Κομπάτων
κ' ἐπὶ τῆς βασιλείας ἀργίαν Κορδονάτων.

Συλλογισθῆτε, φίλοι δημότιοι κ' ἐκλογεῖς,
τὴν ἐτκλειαν τὴν πρώτῃν τῆς δοξασμένης γῆς,
ποῖον πατέρον τέκνα ὁ κόσμος μᾶς φωνάζει,
τὴν τόσῃν ἐξυπνάδῃ καὶ τὸ πολὺ μᾶς νάζει,
πὸς ἡ κοιτίς μᾶς εἶναι τοῦ πνεύματος ἐστία,
κ' ἔτοιμασθῆτε ὅλοι νὰ κάμετε ἀδεία.

'Ὁ νοῦς σας ἄς πετάξῃ πρὸς παλαιὰς ἡμέρας,
'στὸν Σειλιῶν, τὸν θέσιον, καὶ τοὺς λοιποὺς πα-
[τέρας.]

Σκεφθῆτε πὼς κανένας τὸν Δῆμον δὲν δανεῖζει,
κ' ἂν εἰμεθα εἰς χρεῖμα πτοχοὶ καὶ φουκαράδες,
ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ὁ κόσμος ἀνετίθει
καὶ τρισχιλίων χρόνων μᾶς βλέπουν μασκαράδες.

'Ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀγῶνα, καλοὶ συμπατριῶται,
νὰ δεῖτε 'στὸν κόσμον πὼς ἄχυρα δὲν τρώτε,
πὼς εἰς τῆς γῆς μᾶς ταύτης τὸ κοπιρισμένον χῶμα
παχαίνουν οἱ πολῖται μὲ πνεύματος χυμούς,
πὼς φῶσφορον ἔπαρχει 'στὸ πνεῦμα μᾶς ἀκόμα
καὶ χύνεται ἀφθόνως εἰς οὖρων ποταμούς.

Σκεφθῆτε τόνα κ' ἄλλο, σκεφθῆτε ὅ,τι θέλετε . . .
ὁ Διμάρχος τοιαῦτα πρὸς δόλους σας ἐντέλλεται.
Βραβείων καὶ θριβύλων ἀγῶν ἐπανατέλλει,
μὲ νέους μασκαράδες ἄς πλημμυρῶσ' ἡ χώρα,
τὸ θέλουν κ' οἱ πατέρες, κ' ὁ Βασιλεὺς τὸ θέλει,
νὰ 'ὄψ' ποῦ ἔχει φθάσει τὸ πνεῦμα μᾶς ὡς τώρα.

'Ἀνοίγει τὸ Τριῶδι . . . τί τέκεσθε ἀκόμα ;
ἐμπρὸς εἰς τὴν παλαιστραν μὲ χάρην καὶ μὲ σκόμμα.
'Ἄς δοξασθῇ τὸ ἔθνος κ' ἐπὶ τοῦ Δελφικῶν,
τὸ θέλει κ' ὁ Νομάρχης μετὰ σπουδῆς καὶ ζήλου,
ποῦ δὲν εἰςεύρω τώρα τί 'ξαιφνικὸν τὸν πᾶνει
καὶ πρόστιμο μοῦ βάσει γιὰ πῖδημα τοῦ ψύλλου.

'Ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀγῶνα νὰ παῖσ' ἡ τευπελιά . . .
ἐμπρὸς καὶ τὸ Κορδόνι κ' ἡ μάσην μᾶς Ἑλῆρ.
Φροντίστε νὰ γίνῃ κ' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι
κοιμὸν καὶ πνευματικῶδες καὶ κατὰ πάντα νόστιμον,
ἀλλέως ὁ Νομάρχης μαζὶ μὸν θὰ τὸ βάλῃ
καὶ ἴσως μοῦ καθίση κανένα νέον πρόστιμον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλοις λόγους ἀγγελίαις.

'Εκεῖνο τὸ κατάστημα Βασιλῆ τοῦ Κορδόνι,
ὅπου 'στὸ σπῆτι 'βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκαίτο,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ἰδὴν τὰ μᾶτις μᾶς θαμβῶνει
καὶ μὲ στολίδη γλῆρα δὴν φεγγοδολεῖ γεμάτο.
Θαύμα ἰδέσθαι ἀληθῶς! . . . τί μαζὰς ποῦ εἶναι! . . .
μικρὸ Παρίσι φαίνεται μὲ τοῦτο αἰ Ἀθῆναι,
κ' ἂν γελασθῆς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσης;
ἀμείως μέσα θὰ 'βρεθῆς καὶ κἄτι θ' ἀγοράσης,
κ' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης;
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πῶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κρῖμα κ' ἄδικον
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδιον.

Ὁ Ρωμὸς γιωστόν οὐκ κίανω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
'σέην Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε σοναρέθι,
μὲ ἐνοδογεῖτο Σῆθη, — ὁδὸ 'στὸ λῆδι τρεῖς 'στὸ δέδι,

μὲ λημεῖον, μὲ μὰ μάνθη, — μὲ μεγὰ ὀικοδομή,
καὶ μὰ χίρα δίχως ἀνθη, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.